

teatre

Quan l'amor és un joc amb la direcció de Miquel Murga

LA GALERIA

música Arthur Caravan • **llibres** València sic transit de Francesc Bayarri • **gastronomia** El cafè, prohibit

Per la voluntat de retratar les mil cares d'una ciutat, la novel·la s'insereix en una llarga tradició.

—És una novel·la de protagonista col·lectiu. Els referents són *Manhattan Transfer* de Dos Passos, *Contrapunt* de Huxley i *Les ones* de Woolf. Inicialment, la vaig concebre com un seguit d'ones —els personatges, les històries— que van enllaçant-se i avançant.

—Quina imatge dona de la ciutat de Palma?

—És una imatge pessimista, de clarobscur. Res a veure amb la ciutat lluminosa i idíl·lica que van retratar Rusiñol i altres pintors a principis del XX. La novel·la mostra la Palma fosca perquè també mostra la fosca de l'ànima humana. Hi ha corrupció i delinqüència. I la insatisfacció que guia la vida de molta gent.

—És una novel·la que vol mostrar la pluralitat d'un món i que, per tant, és diversa quant a les esferes socials que representa, els conflictes que planteja, els temes que tracta...

—Jo volia fer un fresc de la ciutat. Per tant, he escrit sobre tot tipus d'individus i he usat escenaris de diferents estrats socials, però alhora he fet que els personatges estiguessin vinculats.

—Com s'ha format la seva visió de Palma?

—Jo vaig néixer al poble de Binissalem i, quan als sis anys vaig traslladar-me a Palma, va ser un xoc. Vaig passar de ser un nen de poble a viure en una ciutat que em pareixia massa gran. Després vaig viure dins Palma durant molts d'anys i actualment visc a Son Sardina, als afores, que no és ben bé la ciutat però tampoc és un poble. Per tant, la meua visió de Palma és subjectiva —l'he patida, l'estimo, m'ha angoixat—, però alhora té una certa objectivitat, no hi he viscut sempre immers.

—El nucli de l'obra és un crim.

—Un assassinat i la investigació policial per descobrir el culpable són l'element nuclear de la novel·la. Un altre element important és la relació entre el missioner Damià Campins i la dona amb qui es retroba després de vint anys. El personatge d'en Damià, que ha estat molt de temps fora, em serveix per donar una visió més

Miquel Àngel Vidal

«Comparo la Palma de quan era nen amb la d'ara i sento que han passat segles»

Miquel Àngel Vidal (Binissalem, Mallorca, 1962) és novel·lista, contista, dramaturg i estudiós de la literatura, en especial de la figura i l'obra de Llorenç Moyà. Amb *La ciutat de les ànimes* (Ensiola) guanyà el **Premi de Novel·la Ciutat de Palma 2016**.

Entrevista de Pere Antoni Pons

La ciutat de les ànimes

MIQUEL ÀNGEL VIDAL

Ensiola

Muro (Mallorca), 2016

368 pàgines, 24 euros

directa de les transformacions que ha patit Palma.

—Palma i Mallorca han canviat tant i tan de pressa que gairebé s'han deixat enrere a elles mateixes?

—Quan comparo la Palma i la Mallorca de quan era nen amb les d'ara és com si haguessin passat segles. Hi ha hagut canvis socials, lingüístics, polítics, de costums, de vinculació amb la mallorquinitat... L'allau de gent que ha vingut de fora, que ni ens ha entès ni ens ha volgut entendre, fa que siguem molt diferents.

—Tantes històries i tants personatges deuen haver requerit una planificació prèvia al procés d'escriptura, o no?

—El 1999 vaig rellegir *Manhattan Transfer* i vaig pensar que estaria bé fer el mateix amb Palma. Primer vaig escriure un conte, escrit amb la mateixa tècnica però de resultats més sintètics. Després vaig estar dos anys fent treball de camp: sortia al carrer, anava pels barris, observava, parava l'orella dins els autobusos, prenia notes... I el 2009 em vaig trobar amb les armes suficients per emprendre el projecte. Ja tenia la massa de l'iceberg i havia de donar forma a la punta.

—Molts personatges comparteixen l'ànsia per trobar o obtenir allò que cobegen.

—Tots els éssers humans tenen ambicions. La diferència està en els mitjans que fan servir per realitzar-les o aconseguir-les. Els meus personatges són poc escrupolosos, en general.

—Estilísticament, la idea era posar la prosa al servei de la història?

—He intentat fer una prosa consistent i rica, però sense oblidar mai que un narrador escriu per als lectors. No hi ha ningú que escrigui narrativa només per a ell mateix —si un vol escriure només per a ell, pot fer poesia—, i això requereix trobar un equilibri entre el fons i la forma.